

J.M. DALGLIESH

**Ik heb drie
dagen om
een van mijn
patiënten te
vermoorden.**

**Als ik dat
niet doe,
sterft mijn
dochter...**

HELP ME

THRILLER

Proloog

Een zoute windvlaag treft me als ik uit de auto stap en de kade op loop. De ronkende motoren van het schip dat de haven binnenkomt, maken een hoger geluid als de loods het naar de kade begeleidt. Ik doe mijn jas dicht tot net onder mijn kin, draai me om en veeg mijn haar uit mijn ogen.

Mam wil niet dat ik het huis verlaat. Ze heeft het gevoel dat ze me bijna kwijt is geraakt die dag, twee zomers geleden. Ik begrijp haar angst, maar de waarheid is dat ik het gevoel heb te stikken. Ik ben vervreemd van al mijn vrienden en mam loopt op eieren in mijn gezelschap. Toch was niets van wat er is gebeurd mijn schuld en ik moet op een of andere manier weer verder.

Ik loop naar de rand van de kade, waar golven tegen de stenen muur van de haven beuken.

Dan schrik ik van naderende voetstappen. Ik had niet door dat er nog iemand was.

Ik draai me om en zie een eenzame man wiens gezicht verborgen is achter een dikke sjaal en een muts.

‘Kan ik helpen?’ vraag ik. Hij kijkt naar de achterkant van mijn auto en mijn nekhaartjes gaan overeind staan. ‘Is er iets?’

Hij zegt niets, hij wijst alleen naar de auto. Ik loop ernaartoe, maar hij doet nog een stap achteruit. Ik kan zijn gezicht nog steeds niet zien.

Als ik om mijn auto heen loop, zie ik dat er een achterlicht kapot is en dat het een fel wit licht verspreidt. ‘Verdorie. Het was me nog niet opgevallen. Dat moet ik laten maken. Bedankt.’

Hij zegt niets en ik voel ineens een rilling over mijn hele lichaam. Ik heb de neiging om weer in mijn auto te stappen of naar een plek te gaan waar de bemanning van de veerboot me kan zien.

‘Hoeveel mensen kunnen er eigenlijk in de bagageruimte?’ vraagt hij plotseling.

‘Geen idee,’ zeg ik. ‘Luister, ik weet niet wat je van plan bent, maar ik moet gaan.’

‘Oké,’ zegt hij zachtjes, terwijl hij naar zijn voeten kijkt.

‘Nee, luister, het spijt me,’ zeg ik, terwijl ik een vlakke hand op mijn borst leg. ‘Ik wil niet onbeleefd zijn. Ik heb gewoon veel aan mijn hoofd.’

‘Geen probleem.’

Ik maak aanstalten om te gaan.

‘Nog één dingetje,’ zegt hij opgewekt.

Ik draai me om. ‘Wat?’

Hij wijst naar mijn auto. ‘Denk je dat je daarin past?’

Er is iets aan hem, iets wat ergens bekend voelt. Zijn het zijn ogen of is het zijn stem? ‘Eh... Waarin?’

‘In de kofferbak.’

Het laatste wat ik me herinner is het gevoel van de kou tegen mijn wang, het vochtige asfalt van de kade. De scheepshoorn geeft een laatste eenzame stoot als de ferry er bijna is, maar ik zal hem nooit zien aanmeren.

1

DAG ÉÉN

Het raamkozijn rammelt, geteisterd door de wind die over de Sound of Jura raast, het smalle stuk water dat ons scheidt van het grotere eiland Islay, dat ook deel uitmaakt van de Hebriden. Aan de oostkust van Jura worden we in ieder geval enigszins beschermd tegen de Atlantische winden door het vasteland van Schotland, maar niet veel. Als ik uit het raam kijk, kan ik de kust zien, in elk geval voorlopig, totdat het weerfront het eiland over is en die in flarden mist verdwijnt. Ik vraag me af hoe het met Lauren gaat. De overtocht zal waarschijnlijk niet heel prettig worden, maar ze redt zich wel.

‘En wat denkt u dat het is, dokter Kelly?’

Mijn blik dwaalt af naar mijn patiënt, Ashleigh, een knappe twintiger, en ik zucht voordat ik haar op de gebruikelijke manier geruststel. Precies op tijd wordt er geklopt. De deur gaat open en Ava MacLeod, mijn partner in crime, steekt haar hoofd om de deur.

‘Sorry dat ik stoor, maar er staat over minder dan drie minuten een videoconsult gepland met een patiënt.’

‘Bedankt, Ava.’

Ik ben de enige arts op het eiland, waardoor ik het eerste aanspreekpunt ben voor alle kwalen en noodsituaties. Maar met slechts één weg op het eiland, één stad, één pub en één hotel zijn er maar weinig echte noodgevallen op Jura.

De lokale bevolking, in aantal overtroffen door de herten die vrij

kunnen rondlopen, wordt grotendeels van de straat gehouden door hun werk voor een van de vijf privélandgoederen op het eiland, of voor een van de drie distilleerderijen, in whisky, rum of gin. We hebben het voor het kiezen hier. Ik probeer niet meer te drinken, ondanks het trauma dat ik in mijn niet al te verre verleden heb opgelopen, en het gaat vooralsnog goed.

Ik kijk Ashleigh na als ze mijn spreekkamer verlaat. Ava houdt de deur voor haar open en komt dan zelf binnen. Ze is niet alleen een zeer bekwame receptioniste en mijn enige, betrouwbare medewerkster, maar Ava is zoveel meer dan dat. Ze kent iedereen en biedt altijd een luisterend oor. Hoe ze het voor elkaar krijgt weet ik niet, maar ze is op de hoogte van alles wat er gebeurt.

‘Het is bijna de sterfdag van haar moeder,’ zegt Ava, terwijl ze zachter gaat praten, alsof iemand ons anders zou kunnen horen.

‘Ja, inderdaad,’ zeg ik. ‘Over een kleine veertien dagen.’

‘Die arme meid, ze heeft haar eigen leven op pauze gezet.’ Ava’s blik dwaalt naar het raam. ‘Het is verbazingwekkend wat mensen doen voor degenen van wie ze houden, hè? Ashleigh bleef op het eiland om voor haar lieve oude moeder te zorgen, en nu heeft ze het gevoel dat ze niet weg kan.’

‘De angst om het verleden los te laten is sterk.’

‘Dat geloof ik wel,’ zegt Ava. ‘Maar het is veel beter om in het heden te leven, toch?’

‘Zeker.’

‘Wil je een kopje thee?’

Ik draai me naar haar om. ‘O, dat zou heerlijk zijn.’

‘Ik zal het zo brengen,’ zegt Ava. Bij de deur houdt ze even stil en kijkt om. ‘Je volgende afspraak is afgezegd, dus je hebt even rust.’

‘Afgezegd, waarom?’

‘Er is een probleem met de motoren van de veerboot, heb ik gehoord. Op dit moment zit iedereen vast.’

‘Gelukkig is Lauren vroeg vertrokken.’

‘Lauren?’ vraagt Ava. ‘Ging ze naar Islay?’

‘Ze wilde de eerste pont naar Kennacraig halen...’

‘O ja. Vandaag heeft ze haar gesprek bij de universiteit.’

Ik knik somber. Begrijp me niet verkeerd, ik ben ongelooflijk trots op mijn dochter en St Andrews is een geweldige universiteit. Ze heeft twee keer eerder bot gevangen, maar nu heeft de toelatingscommissie haar om een of andere reden uitgenodigd voor een gesprek. Ik vrees dat het te maken heeft met wat er de afgelopen jaren in mijn leven is gebeurd. Als ze een goede indruk maakt, dan is het waarschijnlijk nu of nooit. Maar dat betekent niet dat ik wil dat ze gaat.

‘Het komt allemaal goed, dokter Kelly. Maak je geen zorgen.’ Ik kijk op naar Ava en forceer een glimlach. ‘Dat is beter,’ zegt ze. Dan loopt ze weg, en de deur gaat langzaam achter haar dicht.

Ik pak mijn telefoon en kijk of er berichten zijn. Nog steeds niets van Lauren.

Ik kijk hoe laat het is. Ze zal binnenkort aanmeren in Kennacraig. Ik zou me geen zorgen moeten maken. Als ze de eerdere overtocht niet had gehaald, had ze het me wel laten weten, toch?

Geschreeuw buiten trekt mijn blik weer naar het raam. Blair, de hoofdaannemer, blaft een instructie naar zijn leerling, tevens zijn zoon. Het voordeel van de praktijk aan huis is dat het ook makkelijk is om de voortgang van de renovatie bij te houden, maar helaas kan ik zo niet ontsnappen aan het lawaai. Dat herinnert me eraan dat ik nog wat met Blair te bespreken heb. Ik gris mijn huissleutels van mijn bureau en met mijn telefoon nog steeds in mijn hand loop ik naar de receptie. Er staat helemaal geen videoconsult gepland. Dat is gewoon een trucje dat Ava en ik toepassen om ervoor te zorgen dat ik niet de hele ochtend met Ashleigh bezig ben. Ze is echt een lieve jonge vrouw, maar lijdt aan een van de zwaarste vormen van hypochondrie die ik ooit heb gezien.

‘Ik heb thee voor je gezet!’ roept Ava. Ze komt de kleine kitche-

nette van de praktijk uit. Die is eigenlijk nogal uitgestrekt en omvat een klein gebouw met drie kamers ten zuiden van het oude huis waar ik met Lauren woon, ons nieuwe thuis. Toen we hier voor het eerst kwamen, bladderde de witte kalk op de stenen af en groeide er schimmel op de binnenmuren waar het dak was bezweken. Eerst had dit huisje een rieten dak, maar Blair heeft nieuwe leien dakpannen gelegd en het metselwerk opnieuw gevoegd. Vervolgens heeft hij een nieuwe laag witte verf aangebracht. Mijn voorganger is met pensioen gegaan en toen ben ik hier aangesteld door de Highlands and Islands Enterprise Council.

‘Ik ga even naar huis om met Blair te praten. Ik ben zo terug,’ roep ik over mijn schouder en ik duw de deur naar buiten open. Een koude windvlaag gaat dwars door de stof van mijn blouse heen, en ik heb er meteen spijt van dat ik mijn jas niet heb aangedaan.

Ik sla mijn armen over elkaar en haast me met mijn hoofd naar beneden om het gebouwtje heen naar mijn huis. Ik ben blij dat het grote huis inmiddels bewoonbaar is, nu de meeste verbouwingswerkzaamheden zijn afgerond. Het was prima om de zomer, een typisch Schotse zomer, in de caravan door te brengen, maar toen de herfst aanbrak, waren we blij dat we in het huis konden.

‘Blair!’

Een hoofd komt boven de nok van het huis uit, met een geruite muts over de oren naar beneden getrokken. Blair McNally kijkt naar me met een sjekkie tussen zijn lippen.

‘O, hallo, dokter Kelly. Wat kan ik voor u doen?’

‘De douche in de grote badkamer loopt nog niet goed. Kun je daar even naar kijken?’

‘Ja, laat maar aan mij over.’

‘Bedankt, Blair.’

‘Geen probleem,’ zegt Blair afwezig.

Ik haast me het huis in, om er zeker van te zijn dat Lauren en ik niets in de badkamer hebben laten liggen waarvan we liever niet

willen dat Blair of Donnie ze zien. Dit is een kleine gemeenschap en we weten allemaal dat er gepraat wordt.

De badkamer heeft hoogstens een kleine opruimbeurt nodig. Opgewekt loop ik terug door het huis. Ik bereid me voor op de weg terug en wil juist de elementen weer trotseren om van die kop thee te genieten, wanneer mijn telefoon piept.

Het is een bericht van Lauren. Ik open het meteen, maar er volgt alleen een korte link en twee woorden.

Open dit.

Als het niet van mijn dochter was gekomen, zou ik nooit een willekeurige link openen, maar nu tik ik er zonder aarzeling op. Het scherm verandert.

Ik verwacht een video van de veerboot als ze bijna aanmeren bij Kennacraig. Het lijkt echter een live videofeed te zijn.

Het is donker en ik kan niet veel onderscheiden, alleen wat beweging. Onwillekeurig zet ik het geluid wat harder. Ik hoor iemand in korte stootjes ademhalen. Het klinkt moeizaam.

De camera zoomt uit en ik zie een wang en dan een kin. Er zit iets in de mond, een lap of een soort materiaal. Ze schrikt en probeert weg te kijken van de camera, het felle licht glijdt over haar gezicht en verblindt haar. Ik hoor haar gedempte schreeuw.

Ik voel een scherpe pijn in mijn borst, maar ik ben gebiologeerd. Het is net als bij zo'n auto-ongeluk in slow motion: je kunt je ogen er niet van afwenden. Het is echter overduidelijk. Ik zou haar overal herkennen.

Mijn meisje. Mijn Lauren.

'Wat...'

De feed stopt en ik zit met mijn telefoon te rommelen om te proberen de video opnieuw af te spelen als er een bericht verschijnt.

Let op, Kelly. Je moet precies doen wat ik zeg. Er zijn drie regels.

Regel één. Je hebt tweeënzeventig uur – drie dagen dus – om een van je patiënten te vermoorden.

Ik snak naar adem en sla mijn hand voor mijn mond. Dit moet een slechte grap zijn. Wat is hier in hemelsnaam aan de hand?

Er komt weer een bericht op het scherm te staan, waardoor het vorige verdwijnt.

Regel twee. Je mag het aan niemand vertellen.

Regel drie. Je mag niet betrappt worden.

En dan verschijnen ze, de woorden die voor altijd in mijn geheugen gegrift zullen staan.

Als je deze simpele regels overtreedt, zal je dochter sterven.

Dit is een grap. Dat moet wel. Voordat ik het allemaal kan verwerken, komt er een telefoontje binnen van Lauren.

Ik neem meteen op en voel een flits van woede door me heen gaan.

‘Lauren, wat is er in hemelsnaam aan de hand...’

De stem is digitaal gemanipuleerd, opvallend monotoon en gezaghebbend. ‘Begrijp je de regels, Kelly?’

‘Waar is mijn dochter?’ Angst klinkt door in mijn stem. ‘Ik wil nu met Lauren praten!’

Het blijft stil.

Ik hoor gekras op de achtergrond, houten stoelpoten op steen of tegels misschien, en ik luister aandachtig. Ik houd mijn adem in. Waar is ze? Ik hoor nog meer geruis van een beweging en dan een ademhaling.

‘Mam?’ fluistert ze. ‘Ik ben het...’

Het is Lauren. Ze praat stokkerig. Ik ken mijn dochter; ze is doodsbang. Ik kan elk geluid dat ze maakt thuisbrengen. ‘Schatje, ik ben hier. Ik zal...’ Ze schreeuwt en ik raak volledig buiten zinnen. *Mijn kind*. Ik verlies alle realiteitszin uit het oog. ‘Lauren!’

Stilte.

Mijn longen voelen pijnlijk aan. Mijn keel lijkt te worden dichtgeknepen. Ik kan geen adem krijgen. Ik wil tegen haar praten, haar vertellen dat alles goedkomt, maar het enige wat ik kan uitbrengen is een gekreun. ‘L-Lauren... lieverd?’

Dan hoor ik die stem weer.

‘Lauren begrijpt deze regels en waarom ik haar heb gekozen. Begrijp jij het ook, Kelly?’

‘Eh... Ik...’

‘Concentreer je, Kelly. De regels. Begrijp je die?’

‘Ja. Já, ik... Ik begrijp de regels.’

Dan is het gesprek afgelopen.

‘Lauren!’ schreeuw ik in de telefoon. Ik staar naar het scherm. Dan laat ik me op de grond zakken met mijn telefoon tegen mijn borst geklemd. Ik begin te hyperventileren. *Mijn... meisje*. Iemand heeft mijn dochter in handen.